

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zastoupené Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem, se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 11. 2010, č. j. 16 Cad 281/2008 - 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 2. 11. 2010, č. j. 16 Cad 281/2008 - 98, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2008, jímž žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v tehdy platném znění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), protože stěžovatelčin pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nepostačoval k tomu, aby byla posouzena jako částečně invalidní.

V kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku stěžovatelka uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), tedy vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a naopak je s nimi v rozporu. Dále stěžovatelka namítá, že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před

správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost a pro tyto důvodně vytýkané vady měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti poukázala na rozpory mezi závěry jí předložených znaleckých posudků znalce MUDr. B. a MUDr. H. na straně jedné a závěry rozhodnutí posudkové komise ČSSZ. Z jí předložených znaleckých posudků vyplývá mnohem větší poškození zdraví, než je hranice pro udělení částečné invalidity. Krajský soud v Plzni špatně interpretoval závěry znaleckých posudků. Krajský soud podle stěžovatelky dále pochybil v tom, že neprovedl výslech soudních znalců. Pokud se krajský soud opírá o závěry MUDr. S., pak s tím stěžovatelka nesouhlasí, neboť MUDr. S. ji nevyšetřila a položila jen jediný dotaz. Stěžovatelka namítá, že provedené důkazy byly hodnoceny a prezentovány v rozporu s tím, co obsahují, a rozhodnutí je založeno na důkazech, které nebyly provedeny, a proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že krajský soud vycházel z dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni, z posudku PK MPSV Plzeň, ze dne 16. 1. 2009. Posudková komise sestávala z předsedy komise, odborného psychiatra a tajemnice, jednala za účasti stěžovatelky a vycházela z řady doložených lékařských zpráv ošetřujících lékařů stěžovatelky. Jako rozhodné zdravotní postižení byla stanovena protrahovaná depresivní porucha středně těžká, reaktivní neurotická posttraumatická, jako vedlejší zdravotní postižení PK stanovila posttraumatický cervikokraniální syndrom chronický, syndrom chronické bolesti, stav po poranění. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla posudkovou komisí zhodnocena shodně jako lékařem OSSZ ve výši 30 %. PK odůvodnila, že vzala v potaz předložené znalecké posudky znalců MUDr. B. a MUDr. H., vypracované v souvislosti s dopravní nehodou. S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka při jednání soudu uplatnila množství věcných námitek, byl posudkovou komisí vypracován doplněk posudku, v němž bylo posuzováno i postižení neurologické a bylo konstatováno, že u stěžovatelky jde o lehké funkční postižení jednoho úseku páteře krční bez kořenové symptomatologie, bez kořenové iritace. Tento závěr pak nic nezměnil na konečném závěru posudkové komise. Vzhledem k opakovaným námitkám ze strany stěžovatelky byl vypracován srovnávací posudek PK MPSV - detašované pracoviště Praha za účasti odborného psychiatra; závěry nového posudku pak byly takové, že se jedná o stav po operaci či úrazu páteře a plotének s mírným residuálním nálezem a že u stěžovatelky došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 15 %, přičemž v této míře poklesu komise hodnotila i psychiatrické postižení. PK uvedla, že posouzení kombinovaného neurologicko - psychiatrického postižení lékařem OSSZ bylo nadhodnoceno. Stěžovatelka poté při dalším ústním jednání požadovala vypracování znaleckého posudku z oboru neurologie a psychiatrie. Krajský soud však dospěl k závěru, že na základě záznamu jednání OSSZ Plzeň - město, posudku PK MPSV, pracoviště Plzeň a PK MPSV, pracoviště Praha, a doplňků posudků je prokázáno, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadeného správního rozhodnutí částečně invalidní. Soud po podrobné argumentaci tedy dospěl k závěru, že žalobní bod spočívající v tvrzení, že na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu byl učiněn nesprávný právní závěr o stupni invalidity žalobkyně, není důvodný. Rovněž námitka

nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalované nebyla shledána důvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí byl obsažen odkaz na posudek, který byl podkladem pro rozhodnutí a který je součástí správního spisu. Krajský soud dále odůvodnil, proč neprovedl stěžovatelkou navržené důkazy výslechy lékařů a znaleckými posudky. Tyto další posudky by byly nadbytečné, neboť závěry posudkových komisí byly úplné a přesvědčivé, byly řádně odůvodněny a vypořádaly se s námitkami stěžovatelky i jí předloženými lékařskými zprávami a posudky. Krajský soud v napadeném rozsudku závěrem konstatoval, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svých právech rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem, a proto žalobu zamítl.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti, jak je výše uvedeno, stěžovatelka explicitně uplatňuje námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení před správním orgánem, aniž by však jakkoli tyto vady specifikovala. V textu kasační stížnosti pak stěžovatelka věcně namítá vady řízení před krajským soudem spočívající v neprovedení jí navržených důkazů a v nesprávném právním posouzení provedených důkazů či rozporu důkazů (jí předložených znaleckých posudků a rozhodnutí posudkových komisí). Ačkoli tuto svou námitku nepodřazuje stěžovatelka pod žádný ze zákonných důvodů, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o kasační důvod podle § 103 odst. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud tedy podání stěžovatelky zhodnotil podle jeho obsahu v souladu se svou konstantní judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS) tak, že se kasační stížnost opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o stěžovatelčiny námitky vůči posudku PK MPSV, zde se již nejedná o důkazní řízení prováděné před správním orgánem, ale o důkaz provedený v soudním řízení před krajským soudem. Částečný invalidní důchod jako dávka důchodového pojištění je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a rozhodnutí soudu se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených § 77 odst. 2 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním (srov. např. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, publ. pod č. 33/2003 Sb. NSS, ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, a ze dne 20. 8. 2003, č. j. 2 Ads 19/2003 - 56, publ. pod č. 254/2004 Sb. NSS). Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především.

Krajský soud proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudků PK MPSV; provedené posudky a jejich doplnění totiž ve svém souhrnu nepominuly žádné z potíží udávaných stěžovatelkou, resp. potíže, o nichž byly doklady ve zdravotnické dokumentaci, a rovněž se vypořádaly i se znaleckými posudky předloženými stěžovatelkou. Takové opomenutí ostatně nenamítala ani stěžovatelka, pouze se lišila ve svém subjektivním hodnocení závažnosti svých zdravotních problémů. Nesouhlas stěžovatelky se závěry lékaře OSSZ a dvou posudkových komisí pak vyústil v návrhy dalších lékařských posouzení, které však krajský soud správně shledal jako nadbytečné. Krajský soud se také přesvědčivě a dostatečně vypořádal se všemi důkazními návrhy stěžovatelky, kterým nevyhověl.

Další kasační námitka stěžovatelky spočívala v tom, že je rozhodnutí krajského soudu založeno na důkazu, který nebyl proveden, tedy, že mělo být provedeno vyšetření MUDr. S., ta však stěžovatelku nevyšetřila, ale položila jí jen jediný dotaz. Námitkami proti postupu MUDr. S. se již zabýval i krajský soud, který stěžovatelce v napadeném rozsudku vysvětlil, že MUDr. S. byla předsedkyní PK MPSV pro Prahu a jako taková řídila práci posudkové komise. Posudek je pak výsledkem kolektivního posouzení členů posudkové komise, která primárně vychází z podkladů v lékařské dokumentaci posuzované osoby. Přímo posudková komise však provedla jen orientační neurologické vyšetření, avšak vycházela zejména z bohatého podkladového materiálu. Ani tuto námitku stěžovatelky tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Rovněž žalované právo na náhradu nákladů nenáleží, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaná, přestože měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu